

det, som er vedtaget i forordning eller direktiv i EU.

Europa-Kommissionen arbejder intenst på at tiltage sig mere og mere magt på bekostning af Ministerrådet. Fra Europa-Kommissionens forskellige kommissærer og komiteer kommer en uafbrudt strøm af forslag til reformer af EU, som dels vil give Kommissionen mere magt, dels efterhånden skal harmonisere alle væsentlige områder af EU's medlemslandes nationale politikker.

Da den nye Europa-Kommission skulle godkendes i Europa-Parlamentet i vinteren 1995, oplevede vi, at Europa-Kommissionens formand, Jacques Santer, kom med en række hensigtserklæringer og løfter til medlemmerne af Europa-Parlamentet om, at dets indflydelse og magt skulle styrkes, og at han var rede til i Kommissionen at arbejde for dette. Denne alliance mellem Kommissionen og Parlamentet er meget logisk. Begge organer har en interesse i hver for sig at øge deres magt og indflydelse, og de kan opnå dette i et samarbejde imod Ministerrådet, hvor det er de nationale regeringer, der bestemmer via deres ministre. Europa-Parlamentet vil have, at Europa-Kommissionen er »dets« regering, og Europa-Parlamentet skal være det europæiske parlament for denne »regering«. Derfor blev de så ophidsede, da Ritt Bjerregaard kom med den famøse udtalelse om, at Europa-Parlamentet ikke var et »rigtigt parlament«. Nej, men det har så sandelig tænkt sig at blive det.

Derfor er det dybt beklageligt, at Socialdemokratiet har skiftet holdning til Europa-Parlamentet og nu går ind for at give det mere magt. I Politiken den 7. juni 1995 siger Socialdemokratiets EU-politiske ordfører, Ove Fich, at »... til forskel fra tidligere er jeg rede til at give Europa-Parlamentet en stærkere plads ved siden af regeringerne i Ministerrådet... Parlamentet bør få medbestemmelsesret inden for miljø, forbrugerbeskyttelse og et par områder mere, vi skal analysere nærmere. Mens vi tidligere så Europa-Parlamentet som en modspiller, oplever vi det i stigende grad som medspiller«. Og Politiken fortsætter for egen regning »... de nye socialdemokratiske meldinger kommer efter en række sager, hvor Danmark har sat sin lid til det miljø- og forbrugervenlige parlamentsflertal i Strasbourg. Ove Fich håber blandt andet, at et flertal i Europa-Parlamentet sikrer skrappe regler om mærkning af gensplejsede fødevarer«. Han vil desuden også styrke Europa-Parlamentets mulighed for at afsætte uønskede EU-kommissærer.

Socialdemokratiet (og regeringen) er i klemme, fordi man hidtil ikke har villet bruge miljøgarantien eller vetoretten. Nu vælger man derfor at indlede et taktisk betonet samarbejde med Europa-Parlamentet for via denne konstellation at kunne rette op på, at

Danmark bliver nedstemt i Ministerrådet. Det er uhyre farligt, at Socialdemokratiet på denne måde er med til at bane vejen for Europa-Parlamentet som et fremtidigt føderalt »parlament«.

Det vil være en katastrofal udvikling, at en forsamling på 626 medlemmer skal sidde og lege lovgivende forsamling for f.eks. Danmark. Danmark er repræsenteret med 16 medlemmer, som tilsammen skal dække hele det danske politiske spektrum! Danske parlamentarikere vil drukne i denne forsamling. Den vil være domineret af de store landes store partier, som igen er sluttet sammen i ret uhomogene overnationale partigrupperinger, som kalder sig liberale, kristelig-demokratiske, socialistiske etc.

Hvilken forudsætning vil det enkelte parlamentsmedlem fra de øvrige europæiske lande have for at kunne bedømme, hvad der er danske interesser i forskellige sager? I hvor høj grad vil der blive taget hensyn til danske vinkler eller pointer? Men det mest afgørende i denne sammenhæng er, at med udviklingen af et »rigtigt parlament« i EU vil det danske Folketings tendentielt svinde ind til det, der herhjemme svarer til amtslig og kommunal indflydelse på landets anliggender.

Det vil blive uhyre svært for danske græsrodsbevægelser, faglige organisationer, miljøbevægelser, ulandsorganisationer og lign. at gøre deres indflydelse gældende. Det vil medføre en afpolitisering af hele samfundet og debatten.

De, som får mere indflydelse i EU, som det er skruet sammen, vil være de organisationer, som har pengene og interesserne i at præge lovgivningsarbejdet i EU-sammenhæng, før de endelige forslag er udmøntet i direktiv- og forordningsforslag. Det vil være den politiske og bureaukratiske elite sammen med erhvervslivets lobbyister, der vil have det afgørende ord i Strasbourg og Bruxelles.

Man uddyber EU-integrationen ved at give Europa-Kommissionen og Europa-Parlamentet mere magt, og dermed er man med til at opbygge et nyt føderalt system, som med tiden vil minimere de nationale regeringers og parlaments betydning. Specielt de små lande vil komme i klemme, og det er faktisk sørgeligt, at flertallet af de danske partier i Folketinget ikke indser, at de underminerer, hvad der måtte være af dansk selvstændighed og vilje til at definere, hvad vi har af sociale, økonomiske, kulturelle og politiske ønsker og mål. På grund af de store kulturelle og sproglige forskelle vil den danske befolkning og bevægelserne ikke have mulighed for at diskutere de fælles problemer i EU-sammenhæng. Det vil blive afgjort af det internationale jet-set af bureaukrater, politikere og lobbyister, som er inde i de komplicerede